

ΑΡΙΘΜΟΣ ΑΠΟΦΑΣΕΩΣ 115 /2017

Αριθμός εκθέσεως καταθέσεως αίτησεως 903/274/2016

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΚΑΤΕΡΙΝΗΣ

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΜΕΤΡΩΝ

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τη Δικαστή Θεοδώρα Θεοδοσιάδου, Πρόεδρο Πρωτοδικών, που ορίσθηκε νόμιμα, χωρίς τη σύμπραξη Γραμματέα.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του, την 2^α Μαρτίου 2017 για να δικάσει την υπ' αριθμ.εκθ.κατ. 903/274/2016 αίτηση, με αντικείμενο τον προσωρινό καθορισμό εύλογης αμοιβής για χρησιμοποίηση υλικών φορέων ήχου και την προσωρινή επιδίκαση απαίτησης δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων, μεταξύ:

ΤΗΣ ΑΙΤΟΥΣΑΣ: Αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρίας με την επωνυμία «ΓΕΑ - GRAMMO, ΕΡΑΤΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ - ΕΝΙΑΙΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΕΙΣΠΡΑΞΗΣ ΤΟΥ ΣΥΓΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ/ΕΚΤΕΛΕΣΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ» και το διακριτικό τίτλο «ΓΕΑ- GRAMMO, ΕΡΑΤΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ» (ΑΦΜ 997495285) που εδρεύει στην Αθήνα και εκπροσωπείται νόμιμα, που παραστάθηκε δια της πληρεξουσίας δικηγόρου της, Ευαγγελίας Καλουμά (Α.Μ. Δ.Σ.Θ. 10983), που κατέθεσε σημείωμα.

ΤΩΝ ΚΑΘ' ΩΝ Η ΑΙΤΗΣΗ: 1) Της ομόρρυθμης εταιρίας με την επωνυμία που εκπροσωπείται νόμιμα, στην εκμετάλλευση της οποίας ανήκει το καφέ-μπαρ με το διακριτικό τίτλο που βρίσκεται στο που παραστάθηκε δια του πληρεξουσίου της δικηγόρου Κωνσταντίνου Μήτσαλα (Α.Μ. 235), που κατέθεσε σημείωμα, 2) Της ομόρρυθμης εταιρίας με την επωνυμία που εκπροσωπείται νόμιμα, στην εκμετάλλευση της οποίας ανήκει το καφέ μπαρ με το διακριτικό τίτλο που βρίσκεται στην που δεν παραστάθηκε 3) στην εκμετάλλευση του οποίου ανήκει το beach bar με τον διακριτικό τίτλο που βρίσκεται στην που δεν παραστάθηκε 4)

στην εκμετάλλευση του
οποίου ανήκει το beach bar με το διακριτικό τίτλο που βρίσκεται
στην που δεν παραστάθηκε.

Η συζήτηση της υποθέσεως εισάγεται κατόπιν αναβολής από την
αρχική δικάσιμο της 1.12.2016.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης, στη δικάσιμο που αναφέρεται στην
αρχή της παρούσας και την εκφώνηση στη σειρά της από το σχετικό έκθεμα,
οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων, που παραστάθηκαν όπως
παραπάνω αναφέρεται, ανέπτυξαν προφορικά τους ισχυρισμούς τους και
ζήτησαν να γίνουν δεκτοί.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 294 εδ. α', 295 παρ. 1
εδ. α' και 297 Κ.Πολ.Δ. προκύπτει ότι ο ενάγων μπορεί να παραιτηθεί από το
δικόγραφο της αγωγής χωρίς συναίνεση του εναγόμενου πριν αυτός
προχωρήσει στην προφορική συζήτηση της ουσίας της υπόθεσης, ότι η
παραίτηση από το δικόγραφο της αγωγής έχει ως συνέπεια ότι η αγωγή
θεωρείται πως δεν ασκήθηκε, ενώ η κατά τα ως άνω παραίτηση γίνεται ή με
δήλωση, που καταχωρίζεται στα πρακτικά ή με δικόγραφο, που επιδίδεται
στον αντίδικο του παραιτουμένου (ΑΠ 692/1999, ΕΛΛΔνη 41, σελ. 763), οι ως
άνω δε διατάξεις έχουν ανάλογη εφαρμογή και για τις αιτήσεις, που
εκδικάζονται κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων (ΜΠΠειρ
4345/2001, ΑρχΝ ΝΓ', σελ. 491). Στην προκείμενη περίπτωση, η αιτούσα με
δήλωση της πληρεξουσίας δικηγόρου της στο ακροατήριο του Δικαστηρίου,
κατά τη συζήτηση της υποθέσεως, πριν από την έναρξη της αποδεικτικής
διαδικασίας που καταχωρήθηκε επί της αιτήσεως, λόγω μη τηρήσεως
πρακτικών, παραιτήθηκε από το δικόγραφο της κρινόμενης αιτήσεώς της ως
προς τη δεύτερη των καθ' ων η αίτηση, ομόρρυθμη εταιρία με την επωνυμία

Επομένως, πρέπει να θεωρηθεί ότι η κρινόμενη
αίτηση δεν ασκήθηκε, από την αιτούσα ως προς την ανωτέρω καθ'ης.

Από τις υπ' αριθμ. 4173^E/14.9.2016, 4863^E/12.12.2016 και 4183^E/15.9.2016,
4966^E/21.12.2016 εκθέσεις επίδοσης του δικαστικού επιμελητή στο
Πρωτοδικείο που προσκομίζει η αιτούσα,

προκύπτει ότι ο τρίτος και τέταρτος των καθ' ων κλητεύθηκαν νόμιμα και εμπρόθεσμα για να παρασταθούν τόσο κατά την αρχική δικάσιμο της 1.12.2016 κατά την οποία η υπόθεση αναβλήθηκε για τη δικάσιμο που αναγράφεται στην αρχή της παρούσας, όσο και κατά την τελευταία (άρθρα 122, 123, 126 παρ.1 εδ.α, 129 ΚΠολΔ). Επομένως, οι ανωτέρω που δεν παραστάθηκαν κατά την παρούσα δικάσιμο που εκφωνήθηκε η υπόθεση κατά τη σειρά της, πρέπει να δικαστούν ερήμην, πλην όμως η υπόθεση, θα ερευνηθεί σαν να ήταν και αυτοί παρόντες.

Με τις διατάξεις των άρθρων 46 επ. του ν. 2121/1993 για την «πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα» νομοθετήθηκε η προστασία των συγγενικών, προς την πνευματική ιδιοκτησία, δικαιωμάτων, δηλαδή των δικαιωμάτων σε εργασίες («εισφορές» κατά την ορολογία του νόμου), που σχετίζονται με την πνευματική ιδιοκτησία ή ακόμη έχουν και κάποιες ομοιότητες με αυτή, δεν μπορούν όμως να αναχθούν σε αυτοτελή πνευματικά έργα, διότι δεν εμφανίζουν τα κρίσιμα στοιχεία της πνευματικής δημιουργίας, συμβάλλουν όμως, και μάλιστα πολλές φορές καθοριστικά, στη δημόσια εκτέλεση, στην αναπαραγωγή και γενικά στη διάδοση των έργων αυτών. Ο καθορισμός των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων προκύπτει από τους κανόνες που αναγνωρίζουν τα σχετικά δικαιώματα. Έτσι, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 46 παρ. 1, 47 παρ. 1 και 48 παρ. 1 του ν. 2121/1993, εισφορές παρέχουν κυρίως οι καλλιτέχνες που ερμηνεύουν ή εκτελούν τα έργα και οι παραγωγοί υλικών φορέων ήχου και εικόνας. Οι εισφορές των προσώπων αυτών χρειάζονται προστασία, ώστε να μη γίνονται αντικείμενο οικειοποίησης και εκμετάλλευσης από τρίτους. Η προστασία αυτή συγκεκριμενοποιείται στη διάταξη του άρθρου 49 παρ. 1, κατά την οποία, όταν ο υλικός φορέας ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας (οι λέξεις «ή εικόνας ή ήχου και εικόνας» διεγράφησαν με την παρ. 6 του άρθρου 81 ν. 3057/2002), που έχει νόμιμα εγγραφεί, χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιοδήποτε τρόπο, όπως ηλεκτρομαγνητικά κύματα, δορυφόροι, καλώδια ή για παρουσίαση στο κοινό, ως τέτοια δε θεωρείται, σύμφωνα με το άρθρο 3 παρ. 2 του ίδιου νόμου, κάθε χρήση, εκτέλεση ή παρουσίαση του έργου, η οποία το κάνει προσιτό σε κύκλο

προσώπων ευρύτερο από το στενό οικογενειακό κύκλο και το άμεσο κοινωνικό περιβάλλον, ο χρήστης οφείλει εύλογη και ενιαία αμοιβή στους ερμηνευτές καλλιτέχνες, των οποίων η ερμηνεία έχει εγγραφεί στον υλικό φορέα και στους παραγωγούς των υλικών αυτών φορέων. Η αμοιβή, που καθιερώνεται με την ανωτέρω διάταξη του ν. 2121/1993 είναι ενιαία, με την έννοια ότι προσδιορίζεται στο συνολικό ποσό αυτής για όλες τις κατηγορίες δικαιούχων με την ίδια απόφαση και πληρώνεται μία φορά από το χρήστη, κατανεμόμενη μεταξύ των δικαιούχων και δη μεταξύ αφενός μεν των μουσικών-ερμηνευτών-εκτελεστών και αφετέρου των παραγωγών. Το δικαίωμα της εύλογης αμοιβής των προαναφερομένων σύμφωνα με την παρ. 2 του άρθρου 49 ν. 2121/1993, είναι ανεκχώρητο και υποχρεωτικά εκ του νόμου ανατίθεται για είσπραξη και διαχείριση σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης, που λειτουργούν σύμφωνα με τους όρους των άρθρων 54 έως 58 του ν. 2121/1993, υποχρεούμενοι ειδικότερα να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν αμοιβές για τα μέλη τους, να προβάλουν τις σχετικές αξιώσεις και να εισπράττουν τις αντίστοιχες αμοιβές από τους χρήστες και να τις αποδίδουν στα μέλη τους, εξασφαλίζοντας την προσήκουσα μεταξύ αυτών κατανομή. Για την επίτευξη του σκοπού αυτού καταρτίζουν κατάλογο με τις αμοιβές, που απαιτούν από τους χρήστες (αμοιβολογίο), ο οποίος γνωστοποιείται στο κοινό με δημοσίευση του στον ημερήσιο τύπο. Ο υπολογισμός δε της απαιτούμενης αμοιβής, βάσει των άρθρων 55 παρ. 1β, 58 και 32 παρ. 1 του ίδιου νόμου, γίνεται καταρχάς σε ποσοστό επί των ακαθαρίστων εσόδων ή εξόδων ή συνδυασμού των ακαθαρίστων εσόδων και εξόδων, που πραγματοποιούνται από την επαγγελματική δραστηριότητα αυτού που εκμεταλλεύεται το έργο και προέρχονται από την εκμετάλλευση του έργου. Μάλιστα, κατά το άρθρο 56 παρ. 1-2 του ίδιου νόμου (2121/1993), αν ο χρήστης ισχυρίζεται ότι ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης αξιώνει αμοιβή προφανώς δυσανάλογη προς αυτήν, που συνήθως καταβάλλεται σε παρόμοιες περιπτώσεις, οφείλει πριν από οποιαδήποτε χρήση να προκαταβάλει στον οργανισμό ή το ζητούμενο ποσό αμοιβής ή το ποσό που θα έχει ορίσει, ύστερα από αίτηση του χρήστη, το Μονομελές Πρωτοδικείο, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, ενώ οριστικά περί της αμοιβής

αποφαίνεται το αρμόδιο Δικαστήριο. Περαιτέρω ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης, ο οποίος κατά το νόμο ασκεί υποχρεωτικά στο όνομά του και για λογαριασμό των δικαιούχων ερμηνευτών - εκτελεστών και παραγωγών το δικαίωμα καθορισμού και καταβολής της εύλογης αμοιβής, μπορεί να ζητήσει ως ασφαλιστικό μέτρο και την προσωρινή επιδίκαση μέχρι και το μισό ποσό της αμοιβής που αναλογεί στους δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων που είναι μέλη του, η επιδίκαση δε αυτή δεν προσκρούει στη διάταξη του άρθρου 49 παρ. 1 εδ. δ' ν. 2121/1993, η οποία παρέχει στο δικαστήριο, που καθορίζει την εύλογη αμοιβή, και την εξουσία να ορίσει τους όρους πληρωμής αυτής κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων και συνεπώς ερμηνευόμενη και νοούμενη υπό το προστατευτικό πνεύμα των πνευματικών δικαιούχων και των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων που διέπει το ν. 2121/1993, επιτρέπει στο δικαστήριο να διατάξει, στα πλαίσια της διάταξης του άρθρου 728 παρ. 1ζ ΚΠολΔ, την προσωρινή επιδίκαση και άμεση καταβολή μέρους της αμοιβής στους δικαιούχους της, εφόσον κρίνει επιβεβλημένη τη λήψη του μέτρου αυτού. Εξάλλου, κατά τη διάταξη του άρθρου 55 παρ. 2 εδ. α του ίδιου ως άνω νόμου τεκμαίρεται ότι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης ή προστασίας έχουν την αρμοδιότητα διαχείρισης ή προστασίας όλων των έργων ή όλων των πνευματικών δημιουργιών, για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβασθεί σε αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα. Με τη διάταξη αυτή θεσπίζεται μαχητό τεκμήριο, που λειτουργεί καταρχήν αποδεικτικά και αποβλέπει στη διευκόλυνση της απόδειξης εκ μέρους των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας ή συγγενικών προς τούτα δικαιωμάτων, της νομιμοποίησης τους, τόσο για την κατάρτιση των σχετικών συμβάσεων και την εισπραξη των προβλεπόμενων από τον ανωτέρω νόμο αμοιβών, όσο και για τη δικαστική προστασία των δικαιούχων των δικαιωμάτων αυτών, ενισχύοντας έτσι σημαντικά την έναντι των χρηστών θέση των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, η οποία υπό το προϊσχύσαν δίκαιο ήταν ιδιαίτερα ασθενής με συνέπεια τη μαζική προσβολή των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας και των συγγενικών δικαιωμάτων. Από την ανωτέρω όμως διάταξη και ιδίως από την περιεχόμενη σε αυτή φράση

«όλων των έργων», για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβαστεί σε αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα, δεν μπορεί να συναχθεί το συμπέρασμα ότι ο νόμος απαιτεί για το ορισμένο της σχετικής αίτησης ή αγωγής των ημεδαπών οργανισμών συλλογικής διαχείρισης την εξαντλητική και δη την ονομαστική αναφορά στο δικόγραφο όλων των δικαιούχων (ημεδαπών ή αλλοδαπών) συγγενικών δικαιωμάτων, που οι οργανισμοί αυτοί εκπροσωπούν και όλων των έργων τους, για τα οποία τους έχουν μεταβιβαστεί οι σχετικές εξουσίες καθώς και των αντίστοιχων αλλοδαπών οργανισμών, στους οποίους ανήκουν οι αλλοδαποί δικαιούχοι ή των επιμέρους στοιχείων και λεπτομερειών, των σχετιζομένων με τις συμβάσεις αμοιβαιότητας, που οι αιτούντες ή ενάγοντες ημεδαποί οργανισμοί έχουν συνάψει με τους ομοειδείς αλλοδαπούς, αφού κάτι τέτοιο θα αντέβαινε στο πνεύμα της ολότητας των διατάξεων του ν. 2121/1993, δημιουργώντας νέες δυσχέρειες στη δικαστική κυρίως διεκδίκηση της προστασίας των εν λόγω δικαιωμάτων και της είσπραξης των προβλεπομένων από το νόμο αυτό αμοιβών, μεταξύ των οποίων συγκαταλέγεται και η ενιαία εύλογη αμοιβή και αποδυναμώνοντας έτσι σε σημαντικό βαθμό τον επιδιωκόμενο από την προαναφερθείσα διάταξη στόχο. Κατά συνέπεια πρέπει να γίνει δεκτό ότι το εισαγόμενο από τη διάταξη αυτή μαχητό τεκμήριο λειτουργεί μόνο αποδεικτικά αλλά και νομιμοποιητικά και επομένως κατά την αληθή έννοια της εν λόγω διάταξης, αρκεί για το ορισμένο και παραδεκτό της σχετικής αγωγής των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, η αναφορά στο δικόγραφο ότι αυτοί εκπροσωπούν το σύνολο της ενδιαφερόμενης κατηγορίας δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων (ημεδαπών ή αλλοδαπών) και του έργου αυτών, καθώς και η δειγματοληπτική αναφορά αυτών και δεν απαιτείται η εξαντλητική αναφορά του συνόλου των προεκτεθέντων στοιχείων, μη απαιτούμενης ούτε της διευκρίνισης της επιμέρους σχέσης, που συνδέει τους τελευταίους με τον κάθε αλλοδαπό δικαιούχο, για τον οποίο αξιώνουν την καταβολή της επίδικης εύλογης αμοιβής, αφού σύμφωνα με τη διάταξη του εδαφίου β' του προαναφερθέντος άρθρου, οι αιτούντες ή ενάγοντες οργανισμοί νομιμοποιούνται και μπορούν πάντα να ενεργούν, δικαστικώς ή εξωδίκως, στο δικό τους και μόνο όνομα,

χωρίς να χρειάζεται, επομένως να διευκρινίζουν κάθε φορά την ειδικότερη σχέση, που τους συνδέει με τον καθένα από τους δικαιούχους (ημεδαπούς ή αλλοδαπούς). Υπέρ της άποψης αυτής συνηγορούν άλλωστε και τα ακόλουθα: 1) Το γεγονός ότι η διαχείριση και η προστασία του συγγενικού δικαιώματος, του αφορώντος στη διεκδίκηση και την είσπραξη της προβλεπόμενης από τη διάταξη του άρθρου 49 του ν. 2121/1993 εύλογης αμοιβής, ανατίθεται υποχρεωτικά από το νόμο αυτό σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης και δε μπορεί να ασκηθεί ατομικά από τους δικαιούχους του εν λόγω δικαιώματος, 2) Το γεγονός ότι το ύψος της εύλογης αμοιβής αλλά και η υποχρέωση καταβολής της από τους χρήστες σε καμία περίπτωση δε συναρτάται προς τον αριθμό και την ταυτότητα των μελών των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, 3) Το ότι στην αμέσως επόμενη παρ. 3 του ίδιου ως άνω άρθρου 55, ο ν. 2121/1993 αρκείται, για την πληρότητα και το παραδεκτό του δικογράφου της σχετικής αίτησης ή αγωγής των εν λόγω οργανισμών, στη δειγματοληπτική αναφορά των έργων, που έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης από τους εκάστοτε εναγομένους ή καθ' ύλην η αίτηση χρήστες και δεν απαιτεί την πλήρη και εξαντλητική απαρίθμηση των έργων αυτών και πολύ περισσότερο την ονομαστική αναφορά των παραγωγών των υλικών φορέων, στους οποίους αυτά έχουν εγγραφεί, 4) Το ότι το εισαγόμενο κατά τα ανωτέρω τεκμήριο είναι, όπως προεκτέθηκε, μαχητό και ο χρήστης, στα πλαίσια της νόμιμης άμυνάς του, μπορεί να το ανατρέψει, αφού από τον προαναφερθέντα νόμο προβλέπεται: α) υποχρέωση του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης να διαπραγματεύεται με τους χρήστες και να προβάλλει τις σχετικές με τις αμοιβές των μελών του αξιώσεις του, σε περίπτωση δε διαφωνίας τους να προσφεύγει στο Μονομελές Πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, προσωρινό καθορισμό της επίδικης εύλογης αμοιβής ή στο καθ' ύλην αρμόδιο Δικαστήριο, για τον κατά την τακτική διαδικασία οριστικό καθορισμό της αμοιβής αυτής (άρθρο 49 παρ. 1 εδ. γ, δ και ε ν. 2121/1993) με επακόλουθο οι χρήστες να έχουν τη δυνατότητα και την απαιτούμενη άνεση χρόνου, να πληροφορηθούν οτιδήποτε σχετίζεται με τα μέλη ή τα έργα των μελών του οργανισμού ή με τους αντίστοιχους αλλοδαπούς οργανισμούς και τα μέλη τους, που αυτός

αντιπροσωπεύει στην ημεδαπή ή ακόμη και με τις σχετικές συμβάσεις αμοιβαιότητας και εν γένει να διαπιστώσουν αν το ως άνω τεκμήριο ανταποκρίνεται ή μη στην αλήθεια, β) υποχρέωση του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης και προστασίας των συγγενικών δικαιωμάτων, σε περίπτωση που αμφισβητηθεί από δικαιούχο ότι ορισμένο έργο, στη σύμβαση που καταρτίστηκε με το χρήστη, ανήκε στην αρμοδιότητα του, να συντρέξει με κάθε τρόπο τον αντισυμβαλλόμενο του χρήστη (άρθρο 55 παρ. 4 ν. 2121/1993), παρέχοντάς του, μεταξύ άλλων πληροφορίες ή οτιδήποτε άλλο, σχετικό με τα μέλη του και τα έργα αυτών, καθώς και να παρέμβει στη σχετική δίκη, γ) αν ο ανωτέρω οργανισμός δηλώνει ψευδώς ότι έχει την εξουσία να διαχειρίζεται ορισμένα έργα ή να αντιπροσωπεύει ορισμένους καλλιτέχνες ή παραγωγούς, εκτός από τις ποινικές ευθύνες, οφείλει να αποζημιώσει τον αντισυμβαλλόμενο του χρήστη (άρθρο 55 παρ. 4 εδ. β του ν. 2121/1993) και 5) Το γεγονός ότι η τακτική αγωγή του άρθρου 49 παρ. 1 εδ. ε του ίδιου νόμου προσομοιάζει, ως προς τη νομιμοποίηση, με τις συλλογικές αγωγές (όπως με την αγωγή του άρθρου 10 παρ. 1, 8 και 9 του ν. 2251/1994 για την προστασία των καταναλωτών και του άρθρου 10 παρ. 1 ν. 146/1914 «περί αθεμίτου ανταγωνισμού» ή ακόμη και με εκείνη του άρθρου 669 ΚΠολΔ), τις οποίες νομιμοποιούνται να ασκήσουν όχι πλέον μεμονωμένα άτομα αλλά συλλογικοί φορείς, όπως διάφορα σωματεία ή άλλες ενώσεις προσώπων, που έχουν συσταθεί και αποβλέπουν στην προστασία συγκεκριμένων συλλογικών συμφερόντων, χωρίς να είναι αναγκαία η αναφορά όλων των μελών του εκάστοτε ενάγοντος συλλογικού φορέα για το ορισμένο και το παραδεκτό της αγωγής αυτού. Αλλωστε, οι ως άνω οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης είναι δυνατόν να διαχειρίζονται συγγενικά δικαιώματα και αλλοδαπών φορέων, δικαιούμενοι κατά το άρθρο 72 παρ. 3 ν. 2121/1993 να συνάπτουν συμβάσεις αμοιβαιότητας με τους αντίστοιχους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής. Με τις συμβάσεις αυτές οι αλλοδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης παρέχουν πληρεξουσιότητα ή μεταβιβάζουν στους ημεδαπούς οργανισμούς τα δικαιώματα, που καταπιστευτικά έχουν οι πρώτοι προς το σκοπό διαχείρισής τους στην Ελλάδα. Πλέον αυτού, όμως, οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων νομιμοποιούνται να

προβαίνουν στη διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής, που δικαιούνται και οι αντίστοιχοι προς τους ημεδαπούς, αλλοδαποί δικαιούχοι συγγενικών δικαιωμάτων, δηλαδή οι αλλοδαποί εκτελεστές, μουσικοί, ερμηνευτές, τραγουδιστές και παραγωγοί υλικών φορέων ήχου, για τη χρήση του καλλιτεχνικού ρεπερτορίου τους στην ημεδαπή και με βάση τις διατάξεις της Διεθνούς Σύμβασης της Ρώμης «περί προστασίας των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, των παραγωγών φωνογραφημάτων και των οργανισμών ραδιοτηλεόρασης», η οποία κυρώθηκε με το ν. 2054/1992 (ΦΕΚ Α' 104/30.6.1992) και αποτελεί πλέον αναπόσπαστο μέρος του εσωτερικού μας δικαίου. Η Σύμβαση αυτή: α) εξομοιώνει τους αλλοδαπούς με τους ημεδαπούς δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων, παραχωρώντας στους πρώτους την «εθνική μεταχείριση» δηλαδή τη μεταχείριση που το ημεδαπό δίκαιο επιφυλάσσει στους ημεδαπούς δικαιούχους των δικαιωμάτων αυτών (άρθρα 2, 4 και 5 παρ. 1 ν. 2054/1992) και β) παρέχει την «εθνική μεταχείριση» ακόμη και σε αλλοδαπούς ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες ή παραγωγούς φωνογραφημάτων μη προερχόμενους από συμβαλλόμενο στην προαναφερθείσα διεθνή σύμβαση κράτος, εφόσον η πρώτη έκδοση ενός φωνογραφήματος, έλαβε μεν χώρα στο μη συμβαλλόμενο αυτό κράτος, πλην όμως αυτό εντός το αργότερο 30 ημερών από την αρχική έκδοση και δημοσίευσή του, παρουσιάσθηκε στο κοινό και δημοσιεύθηκε στην Ελλάδα, ως συμβαλλόμενη με την ανωτέρω διεθνή σύμβαση (άρθρο 5 παρ. 2 ν. 2054/1992), γεγονός που έχει ως συνέπεια όλα σχεδόν τα αλλοδαπής προέλευσης μουσικά έργα να καλύπτονται από την προστασία, που παρέχει η Διεθνής Σύμβαση της Ρώμης και συνακόλουθα και το ελληνικό δίκαιο, ακόμη και αν τα έργα αυτά προέρχονται από μη συμβαλλόμενο κράτος, όπως μεταξύ άλλων, είναι και οι Η.Π.Α, αφού λόγω της ραγδαίας εξέλιξης και τελειότητας των σύγχρονων μέσων επικοινωνίας, τα μουσικά έργα και ιδίως εκείνα, που προέρχονται από τις μουσικά αναπτυσσόμενες χώρες, επιτυγχάνουν κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας, την ταχεία και οπωσδήποτε την πριν από την πάροδο της προθεσμίας των 30 ημερών δημοσίευση και παρουσίαση τους, ιδιαίτερα στις χώρες της αναπτυσσόμενης μουσικά Ευρώπης, συμπεριλαμβανομένης ασφαλώς και της

Ελλάδας (βλ. ΕφΘεσ 1299/20111893/2010 αδημ., ΕφΘεσ 2187/2008, ΜονΠρΘεσ 11989/2012 δημοσιευμένες στην Τράπεζα Νομικών Πληροφοριών «ΝΟΜΟΣ»). Τέλος, με την παράγραφο 6 του άρθρου 49 ν. 2121/1993, η οποία προστέθηκε με το άρθρο 46 παρ. 1 ν. 3905/2010 (ΦΕΚ Α' 219/23-12-2010), προβλέπεται ότι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης των συγγενικών δικαιωμάτων που λειτουργούν με έγκριση του Υπουργού Πολιτισμού μπορούν να συστήσουν ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων με σκοπό την είσπραξη της εύλογης και ενιαίας αμοιβής, που προβλέπεται στις παραγράφους 1, 2 και 3 του ίδιου άρθρου. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης που λειτουργούν με έγκριση του Υπουργού Πολιτισμού αναθέτουν κατ' αποκλειστικότητα στον ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης την εξουσία να διαπραγματεύεται, να συμφωνεί το ύψος της αμοιβής, να προβάλλει τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή, να προβαίνει σε κάθε δικαστική ή εξώδικη ενέργεια και να εισπράττει τη σχετική αμοιβή από τους χρήστες.

Με την υπό κρίση αίτηση, η αιτούσα με δήλωση της πληρεξουσίας δικηγόρου της που καταχωρήθηκε στο σώμα του δικογράφου, διόρθωσε (σελ.37) και παραιτήθηκε παραδεκτά εν μέρει από το συνολικό αίτημα κατά της πρώτης καθ'ης (άρθρα 223, 224, 295 παρ.1 εδ.β ΚΠολΔ), εκθέτει ότι είναι ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, που έχει συσταθεί κατά το άρθρο 49 παρ. 6 του νόμου 2121/1993, ότι μέλη της είναι: α) η αστική μη κερδοσκοπική εταιρία με την επωνυμία «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ / ΗΧΟΥ Η ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΕΙΚΟΝΑΣ» με το διακριτικό τίτλο «GRAMMO», που εδρεύει στην Αθήνα του Νομού Αττικής, β) ο αστικός μη κερδοσκοπικός συνεταιρισμός με την επωνυμία «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΩΝ-ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ ΣΥΝ.Π.Ε.» με το διακριτικό τίτλο «ΕΡΑΤΩ», που εδρεύει στην Αθήνα του Νομού Αττικής και γ) ο αστικός μη κερδοσκοπικός συνεταιρισμός με την επωνυμία «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΣΥΝΕ.Π.Ε.» με το διακριτικό τίτλο «ΑΠΟΛΛΩΝ», που εδρεύει στην Αθήνα

του Νομού Αττικής, τους οποίους έχουν συστήσει οι έλληνες παραγωγοί, ερμηνευτές και μουσικοί με τις προβλεπόμενες από το ως άνω νόμο αρμοδιότητες και υποχρεώσεις, μία από τις οποίες είναι η, σύμφωνα με το άρθρο 49 του ίδιου νόμου, είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής των δικαιούχων η οποία αρμοδιότητα αναστέλλεται κατά τη διάρκεια λειτουργίας της (αιτούσας), σύμφωνα με το άρθρο 49 παρ. 6 του ίδιου νόμου, αφού αυτή καθίσταται αποκλειστικά αρμόδια διαχείρισης και είσπραξης του δικαιώματος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής του άρθρου 49 παρ.1 Ν.2121/1993. ⁷³ Ότι επίπροσθέτως τα ως άνω μέλη της έχουν συνάψει με αντίστοιχους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνονται και οι αναφερόμενοι στο δικόγραφο της αίτησης, συμβάσεις αμοιβαιότητας δυνάμει των οποίων νομιμοποιούνται στη διαπραγμάτευση, διεκδίκηση, είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής, που δικαιούνται και οι αντίστοιχοι αλλοδαποί δικαιούχοι, (μουσικοί, τραγουδιστές, ερμηνευτές, παραγωγοί), για τη χρήση του ρεπερτορίου στην Ελλάδα. Ότι για τους παραπάνω λόγους συντάχθηκε από τα μέλη της, σύμφωνα με το άρθρο 56 παρ 3 του νόμου 2121/1993, το αναφερόμενο στην αίτηση αμοιβολόγιο, το οποίο γνωστοποιήθηκε στο κοινό με τη δημοσίευσή του στις τρεις (3) αναφερόμενες εφημερίδες, το οποίο δημοσίευσε εκ νέου η ίδια στις τρεις αναφερόμενες εφημερίδες και κλήθηκαν οι χρήστες δημόσιας εκτέλεσης των υλικών φορέων ήχου με ελληνικό και αλλοδαπό μουσικό ρεπερτόριο, μεταξύ οποίων και οι καθ' ων η αίτηση, οι οποίοι διατηρούν καταστήματα (καφέ μπαρ beach bar,) σε περιοχές του σε υπογραφή συμφωνίας και καταβολής της εύλογης αποζημίωσης. Με βάση το ιστορικό αυτό, επικαλούμενη επείγουσα περίπτωση ζητεί: α) να καθορισθεί το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής για τους υλικούς φορείς ήχου, που χρησιμοποίησαν οι παραπάνω καθ' ων, που εκμεταλλεύονται καταστήματα, στα οποία η μουσική είναι απαραίτητη, για μεν την πρώτη στο ποσό των 2.100 ευρώ ετησίως πλέον του αναλογούντος Φ.Π.Α για τα έτη 2013 έως 2015, για τον τρίτο στο ποσό των 1.050 ευρώ ετησίως πλέον του αναλογούντος Φ.Π.Α για τα έτη 2014 έως 2015 και για τον τέταρτο των καθ' ων στο ποσό των 1.800 ευρώ πλέον του αναλογούντος Φ.Π.Α για το έτος

2015, ήτοι να καθοριστεί ότι η πρώτη καθ'ης οφείλει το συνολικό ποσό των 6.300 ευρώ πλέον ΦΠΑ εκ ποσού 24%, ο τρίτος το συνολικό ποσό των 2.100 ευρώ πλέον ΦΠΑ εκ ποσού 24% και ο τέταρτος οφείλει το ποσό των 1.800 ευρώ πλέον ΦΠΑ εκ ποσού 24%, β) να υποχρεωθούν οι καθ'ων να προσκομίσουν καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησαν κατά τα ως άνω έτη, προκειμένου να προβεί η αιτούσα στη διανομή των αμοιβών στους δικαιούχους και γ) να υποχρεωθούν οι καθ'ων να της καταβάλουν προσωρινά το ήμισυ των αιτούμενων ποσών με το νόμιμο τόκο, κατ'ορθό πλέον υπολογισμό μετά τη γενόμενη μερική παραίτηση, από την 1-1-2014 για την εύλογη αμοιβή του 2013, από 1-1-2015 για την εύλογη αμοιβή του 2014 και από 1-1-2016 για την εύλογη αμοιβή του 2015, άλλως από την επίδοση της αίτησης και μέχρι την εξόφληση. Τέλος, ζητεί να καταδικασθούν στην δικαστική της δαπάνη, σύμφωνα με τα οριζόμενα στο νόμο 2121/1993.

Η άνω αίτηση αρμοδίως εισάγεται προς συζήτηση ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου, το οποίο είναι καθ' ύλη και κατά τόπο αρμόδιο να δικάσει κατά την προκειμένη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων (αρθρ. 686 επ. του ΚΠολΔ). Είναι δε ορισμένη, περιέχουσα όλα τα απαραίτητα για το ορισμένο αυτής στοιχεία, αναφορικά με την εύλογη αμοιβή, δίχως ν'απαιτείται η αναφορά κατηγοριών μη απαραίτητης χρήσης μουσικής, απορριπτομένου ως αβάσιμου του προβληθέντος σχετικού ισχυρισμού της πρώτης καθ'ης. Περαιτέρω η αίτηση είναι και νόμιμη, στηριζόμενη στις προαναφερθείσες διατάξεις του Ν. 2121/1993, καθώς και σ' αυτές των άρθρων 728 παρ.1 περ.ζ', 729, 450 επ., 731 ΚΠολΔ, πλην του παρεπόμενου αιτήματος για την καταβολή τόκων για χρονικό διάστημα προγενέστερο της επίδοσης της αίτησης, καθώς δεν επικαλείται η αιτούσα όχληση των καθ'ων για την καταβολή των ποσών, ενώ όσον αφορά το ποσό που αντιστοιχεί στο νόμιμο Φ.Π.Α, η περί τοκοδοσίας υποχρέωση γεννάται από τη στιγμή της καταβολής της εύλογης αμοιβής και εκδόσεως της σχετικής προς τούτο απόδειξης από την αιτούσα (ΑΠ 80/1999 αδημ, ΕΑ 8884/2003 ΕΛΛΔνη 45,1102). Επίσης, πρέπει να σημειωθεί ότι το παρόν Δικαστήριο δικάζει μεν με τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, η παρούσα, όμως, υπόθεση δεν αφορά ασφαλιστικό

μέτρο, κατά την έννοια των άρθρων 682 επ. ΚΠολΔ, τέτοιο δηλαδή που σκοπεύει στην εξασφάλιση ή διατήρηση δικαιώματος ή τη ρύθμιση καταστάσεως, αλλά μέτρο που σκοπεύει την ταχεία και προσωρινή επίλυση της διαφοράς (ΕφΘ 259/2010, ΝΟΜΟΣ, ΕΑ 3058/2005 ΔΕΕ 2005, 1179) και συνεπώς αφενός για τον προσωρινό προσδιορισμό και επιδίκαση εύλογης αμοιβής, δεν απαιτείται σε κάθε περίπτωση, η αναφορά αλλά και συνδρομή επικείμενου κινδύνου ή επείγουσας περίπτωσης, απορριπτόμενου του σχετικού ισχυρισμού της πρώτης καθ'ης. Επιπλέον, η επιδίκαση αυτή, εφόσον δεν υπερβαίνει το μισό της πιθανολογούμενης απαίτησης, ως αιτείται η αιτούσα, δεν προσκρούει στη διάταξη του άρθρου 692 παρ. 4, που απαγορεύει την ικανοποίηση του ασφαλιστέου δικαιώματος, αφού αυτή (ικανοποίηση) προβλέπεται από τον ίδιο το νόμο (49 παρ. 1 ν. 2121/1993 και 728 παρ. 1ζ ΚΠολΔ) και ως εκ τούτου οι περί του αντιθέτου σχετικοί ισχυρισμοί της πρώτης καθ'ης πρέπει να απορριφθούν ως μη νόμιμοι. Πρέπει, επομένως, η αίτηση, κατά το μέρος που κρίθηκε νόμιμη, να ερευνηθεί περαιτέρω κατ' ουσίαν.

Από την εκτίμηση της ένορκης καταθέσεως του μάρτυρος αποδείξεως Αριστοτέλη Παπαδόπουλου που εξετάσθηκε στο ακροατήριο, με επιμέλεια της αιτούσας (η πρώτη καθ'ης δεν πρότεινε την εξέταση μάρτυρος), από τα διδάγματα της κοινής πείρας και λογικής που λαμβάνονται υπ'οψη αυτεπαγγέλτως από το Δικαστήριο (άρθρο 336 παρ.4 ΚΠολΔ) και από όλα τα έγγραφα που προσκομίζουν μετ'επικλήσεως οι παρίσταμενοι διάδικοι πιθανολογήθηκαν τα εξής πραγματικά περιστατικά: Η αιτούσα αστική μη κερδοσκοπική εταιρία είναι ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων, που έχει συσταθεί νόμιμα κατά το άρθρο 54§4 του Ν. 2121/1993, για τους μουσικούς, τους τραγουδιστές και τις δισκογραφικές εταιρίες - παραγωγούς υλικών φορέων ήχου και εικόνας, με τις προβλεπόμενες από τον ως άνω νόμο αρμοδιότητες και υποχρεώσεις, μεταξύ των οποίων η είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής του άρθρου 49 του αυτού ως άνω νόμου για το σύνολο του ρεπερτορίου των μελών της. Μόνοι εταίροι και μέλη της είναι οι μέχρι την ίδρυσή της οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης, οι οποίοι πριν την ίδρυσή της λειτουργούσαν με έγκριση του

Υπουργού Πολιτισμού και οι οποίοι διαχειρίζονταν από κοινού και εισέπρατταν την εύλογη και ενιαία αμοιβή του άρθρου 49 παρ. 1 του Ν. 2121/1993, δηλαδή ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης και προστασίας των δικαιωμάτων των παραγωγών υλικών φορέων ήχου ή ήχου και εικόνας, με την επωνυμία «GRAMMO», ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων τραγουδιστών-ερμηνευτών με την επωνυμία «ΕΡΑΤΩ» και ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων ελλήνων μουσικών με την επωνυμία «ΑΠΟΛΛΩΝ», στους οποίους, είχε ανατεθεί από τα μέλη τους, παραγωγούς υλικών φορέων ήχου, μουσικούς-ερμηνευτές-τραγουδιστές, κατάλογο των οποίων προσκομίζει η αιτούσα και ενσωματώνει και στην υπό κρίση αίτησή της, η διαχείριση των συγγενικών δικαιωμάτων τους, για το σύνολο του ρεπερτορίου τους, μεταξύ των οποίων η είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής, του αναφερόμενου στη νομική σκέψη της παρούσας άρθρου 49 του Ν. 2121/1993, αρμοδιότητες τις οποίες πλέον έχει η αιτούσα, η οποία συνεπώς νομιμοποιείται κατά τεκμήριο, σύμφωνα με τα άρθρα 55 § 2 και 58 του ίδιου νόμου, να ενεργήσει δικαστικά για τη διαχείριση ή προστασία εξουσιών, που απορρέουν από το ως άνω περιουσιακό τους δικαίωμα και είναι αντικείμενο διαχείρισης αυτών, αφού προσκομίζει τους πίνακες των μελών τους και δηλώνει ότι έχει αυτή την εξουσία, ενώ δεν πιθανολογήθηκε ανατροπή του παραπάνω τεκμηρίου, απορριπτομένου ως αβασίμου του ισχυρισμού της πρώτης καθ' ης. Μεταξύ των αρμοδιοτήτων της αιτούσας είναι και ο καθορισμός, η είσπραξη και η διανομή της εύλογης αμοιβής για τη χρησιμοποίηση του υλικού φορέα ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας για ραδιοηλεκτρονική μετάδοση ή για παρουσίαση στο κοινό ελληνικών ή ξένων τραγουδιών. Ήδη η αιτούσα, ως διαχειριζόμενη και ενεργώντας για την προστασία των πνευματικών και συγγενικών δικαιωμάτων των μελών της, έχει καταρτίσει συμβάσεις με πλήθος χρηστών. Περαιτέρω, ως προς τους αλλοδαπούς φορείς, πιθανολογήθηκε ότι η αιτούσα ως μόνος και αντιπροσωπευτικός στην ημεδαπή οργανισμός διαχείρισης των συγγενικών δικαιωμάτων των μουσικών, τραγουδιστών και παραγωγών έχει συνάψει με αντίστοιχους αλλοδαπούς οργανισμούς συμβάσεις αμοιβαιότητας, όπως ενδεικτικά με τον βρετανικό «PHONOGRAPHIC PERFORMANCE LIMITED»,

τον γαλλικό «SOCIETE CIVILE DES PRODUCTEURS PHONOGRAPHIQUES», τον γερμανικό «GVL», τον ιταλικό «SCF», τον σουηδικό «IFPI SVENSKA GRUPPEN», τον ρωσικό «RPA», τον ολλανδικό «SENA», τον φινλανδικό «GRAMEX RY» κ.α., δυνάμει των οποίων νομιμοποιείται για τη διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται αλλοδαποί μουσικοί, ερμηνευτές και παραγωγοί για τη χρήση του ρεπερτορίου τους στην Ελλάδα. Εξάλλου σύμφωνα με τα διδάγματα της κοινής πείρας και λογικής, όλα τα μουσικά έργα, ακόμη και τα προερχόμενα από χώρες που δεν έχουν κυρώσει την προαναφερόμενη σύμβαση της Ρώμης της 26-10-1961 σε χρονικό διάστημα τριάντα ημερών από τη δημοσίευσή τους, με βάση τις ανάγκες της αγοράς σε παγκόσμια κλίμακα και τη ραγδαία εξάπλωση των παλαιών και νέων εξελεγμένων και ταχύτατων μέσων επικοινωνίας, όπως π.χ. το διαδίκτυο, δημοσιεύονται και παρουσιάζονται στην Ελλάδα, όπως σε όλη την Ευρώπη και συνεπώς, η αιτούσα νομιμοποιείται σε κάθε περίπτωση και κατά τεκμήριο και ως προς τους αλλοδαπούς φορείς των συγγενικών δικαιωμάτων, στους οποίους σύμφωνα με τις προαναφερόμενες διατάξεις του ν. 2054/1992 παρέχεται «εθνική μεταχείριση» στην περίπτωση της «σύγχρονης δημοσίευσης». Η ίδρυση της αιτούσας έγινε σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 54-58 του ν. 2121/1993, η λειτουργία δε αυτής εγκρίθηκε με την από 9-12-2011 και με αριθμό ΥΠΠΟΤ/ΓΔΣΠ/ΔΙΓΡΑΜ/686/124043 απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού και Τουρισμού, που δημοσιεύθηκε στο με αριθμό 3245/30-12-2011 ΦΕΚ Β, ο οποίος και ελέγχει, σύμφωνα με την παράγραφο 4 του άρθρου 54 του ν. 2121/1993 την αντιπροσωπευτικότητά της, με βάση το ρεπερτόριο που διαχειρίζεται και τους καλλιτέχνες που καλύπτει, ενεργεί δε στο όνομά τους για το μουσικό ρεπερτόριο που διαχειρίζεται και την αντιπροσωπευτικότητά της κρίνει ο Οργανισμός Πνευματικής Ιδιοκτησίας (ΟΠΙ). Στα πλαίσια των παραπάνω αρμοδιοτήτων και υποχρεώσεων, τα μέλη της αιτούσας, συνέταξαν από κοινού κατάλογο, με τις αμοιβές που απαιτούν από τους χρήστες (αμοιβολόγιο), δίχως ν'απαιτείται καμία σύμφωνη γνώμη της πανελληνίας ένωσης καταστημάτων εστίασης και διασκέδασης, τον οποίο, σύμφωνα με το άρθρο 56 παρ. 3 του ν. 2121/1993 γνωστοποίησαν στο κοινό,

δημοσιεύοντάς το στις πανελλαδικής κυκλοφορίας εφημερίδες «ΕΘΝΟΣ» της 04-02-1998, «ΤΑ ΝΕΑ» της 04-02-1998 και «ΝΑΥΤΕΜΠΟΡΙΚΗ» της 03-02-1998. Το ως άνω αμοιβολόγιο δημοσίευσε και γνωστοποίησε και η αιτούσα (ενιαίος οργανισμός) στις εφημερίδες «ΚΕΡΔΟΣ» της 20-04-2012, «ΑΥΓΗ» της 20-04-2012 και «ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ» της 19-04-2012 και ακολούθως τροποποίησε αυτό λαμβάνοντας υπόψη τις οικονομικές εξελίξεις και το δημοσίευσε εκ νέου στις εφημερίδες «ΑΓΟΡΑ» της 29-5-2015, «ΑΥΓΗ» της 6-5-2015 και «ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ» της 18-6-2015 (τελευταίες δημοσιεύσεις), ενώ στη συνέχεια κάλεσε τους χρήστες δημόσιας εκτέλεσης των υλικών φορέων ήχου σε υπογραφή συμφωνίας για την καταβολή των αμοιβών. Σύμφωνα με το αμοιβολόγιο αυτό προκειμένου για χρήση μουσικού ρεπερτορίου με δημόσια εκτέλεση σε καταστήματα και καθόσον αφορά επιχειρήσεις στις οποίες η μουσική είναι απαραίτητη για τη λειτουργία τους, όπως είναι οι discos, clubs, shows, νυχτερινές πίστες, μουσικές σκηνές κ.λ.π., η οφειλόμενη εύλογη αμοιβή καθορίστηκε εφάπαξ ετησίως σε συγκεκριμένο ποσό ανάλογα με την επιφάνεια του καταστήματος. Έτσι για χώρους μέχρι 100 τ.μ., η αμοιβή αυτή είναι 3000 ευρώ, για χώρους από 101-200 τ.μ. η αμοιβή αυτή είναι 4200 ευρώ, για χώρους από 201-300 τ.μ. η αμοιβή αυτή είναι 5000 ευρώ κ.ο.κ., ενώ για επιχειρήσεις που λειτουργούν μέχρι 7 μήνες το 70% των άνω ποσών και για επιχειρήσεις που λειτουργούν μέχρι 5 μήνες το 50% των άνω ποσών. Επίσης, για επιχειρήσεις στις οποίες η μουσική είναι απαραίτητη όπως είναι τα καφέ μπαρ, παραλιακά μπαρ, ρεμπετάδικα κ.λ.π., η οφειλόμενη εύλογη αμοιβή ομοίως καθορίστηκε εφάπαξ ετησίως σε συγκεκριμένο ποσό ανάλογα με την επιφάνεια του καταστήματος. Έτσι για χώρους μέχρι 100 τ.μ., η αμοιβή αυτή είναι 1500 ευρώ, για χώρους από 101-200 τ.μ. η αμοιβή αυτή είναι 2100 ευρώ, για χώρους από 201-300 τ.μ. η αμοιβή αυτή είναι 2500 ευρώ, για χώρους από 301 - 400 τ.μ. η αμοιβή αυτή είναι 3000 ευρώ κ.ο.κ., ενώ για επιχειρήσεις που λειτουργούν μέχρι 7 μήνες το 70% των άνω ποσών και για επιχειρήσεις που λειτουργούν μέχρι 5 μήνες το 50% των άνω ποσών. Εξάλλου, σύμφωνα με το αμοιβολόγιο της αιτούσας προκειμένου για χρήση μουσικού ρεπερτορίου με δημόσια εκτέλεση σε καταστήματα και καθόσον αφορά επιχειρήσεις στις οποίες η μουσική δεν είναι απαραίτητη αλλά χρήσιμη

για τη λειτουργία τους, όπως είναι τα εστιατόρια, καφενεία, καφετέριες κ.λ.π., η οφειλόμενη εύλογη αμοιβή καθορίστηκε εφάπαξ ετησίως σε συγκεκριμένο ποσό ανάλογα με την επιφάνεια του καταστήματος. Έτσι για χώρους μέχρι 50 τ.μ., η αμοιβή αυτή είναι 100 ευρώ, για χώρους από 51-100 τ.μ. η αμοιβή αυτή είναι 150 ευρώ, για χώρους από 101-200 τ.μ. η αμοιβή αυτή είναι 200 ευρώ, για χώρους από 201-300 τ.μ. η αμοιβή αυτή είναι 250 ευρώ κ.ο.κ., ενώ για επιχειρήσεις που λειτουργούν μέχρι 7 μήνες το 70% των άνω ποσών και για επιχειρήσεις που λειτουργούν μέχρι 5 μήνες το 50% των άνω ποσών. Περαιτέρω, πιθανολογήθηκε ότι η πρώτη καθ'ης εκμεταλλεύεται καφε-μπάρ με το διακριτικό τίτλο _____ το οποίο βρίσκεται στο _____ του

_____ επί της οδού _____ . Όπως πιθανολογήθηκε, η επιχείρηση λειτουργεί καθ'ολη τη διάρκεια του έτους και ασκείται σε χώρο μικρότερο των 100 τ.μ και όχι 120 τ.μ που ισχυρίζεται η αιτούσα, λαμβανομένου υπόψη του ισχυρισμού που η ίδια προέβαλλε με την υπ'αριθμ.εκθ.κατ. 1289/372/2013 αίτησή της ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου, σύμφωνα με την οποία η επιχείρηση της καθ'ης οριζόταν σε 80 τ.μ περίπου και δεν προέκυψε από κάποιο στοιχείο, ότι επήλθε επέκταση αυτής. Στο παραπάνω κατάστημα καθημερινά χρησιμοποιείται μουσική, η οποία δεν είναι απαραίτητη (όπως σε κλαμπ, ντισκο), όπως αβάσιμα ισχυρίζεται η αιτούσα, αλλά χρήσιμη για τη λειτουργία της και δη για την προαγωγή των πελατών του, καθόσον καθ' όλη τη διάρκεια της ημέρας λειτουργεί κυρίως ως καφετέρια, προσφέροντας καφέδες, τσάι κ.λπ., ενώ τις βραδινές κυρίως ώρες και ιδίως τα Σαββατοκύριακα κατά κύριο λόγο γίνεται κατανάλωση οινοπνευματωδών ποτών, ενώ δεν προέκυψε ότι χρησιμοποιεί σταθερά d.j. και συνεπώς δεν μπορεί να ενταχθεί στην αυτή την κατηγορία. Η αιτούσα ισχυρίζεται ότι η ανωτέρω επιχείρηση λειτουργεί κατά κύριο λόγο ως μπάρ και προς ενίσχυση του ισχυρισμού της προσκομίζει διαφημίσεις από το διαδίκτυο για μουσικά happenings και πάρτυ. Ο ανωτέρω ισχυρισμός δεν πιθανολογήθηκε βάσιμος, καθώς η παραπάνω επιχείρηση της πρώτης καθ'ης, λειτουργεί από το πρωί και το κατάστημα είναι ανοικτό για το κοινό τις πρωινές ώρες, στοιχείο κρίσιμο για ένα κατάστημα που λειτουργεί ως καφέ, ενώ οι διαφημιστικές καταχωρήσεις και οι καταχωρήσεις σε ιστοσελίδα

κοινωνικής δικτύωσης για την επιχείρηση της καθ'ης πιθανολογήθηκε ότι αφορούν περιστασιακές εκδηλώσεις, χωρίς μονιμότητα και σε καμία περίπτωση δεν προσδίδουν στην συγκεκριμένη επιχείρηση το χαρακτήρα του μπαρ κλαμπ. Τα ανωτέρω ενισχύονται από το γεγονός ότι στο κατάστημα υπήρχαν ηλεκτρονικοί υπολογιστές για πρόσβαση των πελατών στο διαδίκτυο. Πλέον, η πρώτη καθ'ης υπέβαλλε δήλωση διακοπής εργασιών στις 9.11.2016 και έκτοτε έπαυσε τη λειτουργία της. Ο τρίτος καθ'ου διατηρεί και εκμεταλλεύεται επιχείρηση beach bar με το διακριτικό τίτλο στην

επιφάνειας 150 τ.μ., το οποίο λειτουργεί καθημερινά κατά τη διάρκεια των θερινών μηνών. Επίσης, πιθανολογήθηκε ότι και ο τέταρτος των καθ'ων εκμεταλλεύεται επιχείρηση beach bar που βρίσκεται στην

σε χώρο έκτασης 550 τμ, το οποίο λειτουργεί κατά τους θερινούς μήνες. Οι ανωτέρω επιχειρήσεις, οι οποίες είναι από τις πλέον γνωστές στην περιοχή και προσελκύουν πλήθος θαμώνων, πιθανολογήθηκε ότι πραγματοποιούν, όλες τις ώρες λειτουργίας τους, χρήση υλικών φορέων ήχου με ελληνικό και αλλοδαπό μουσικό ρεπερτόριο, η χρήση δε του ανωτέρω ρεπερτορίου είναι απαραίτητη και μάλιστα με τη συνδρομή dj και αποτελεί το βασικό παράγοντα προσέλκυσης διατήρησης και επαύξησης της πελατείας τους (βλ. προσκομιζόμενες από την αιτούσα διαφημιστικές αφίσες και φωτογραφίες των επιχειρήσεων όπου μεταξύ άλλων απεικονίζονται και ηχητικές εγκαταστάσεις). Η αιτούσα προσκάλεσε όλους τους παραπάνω καθ'ων για διαπραγμάτευση καθορισμού και καταβολής της εύλογης αμοιβής, πλην όμως οι τελευταίοι αρνήθηκαν. Πρέπει δε, να σημειωθεί ότι για την καταβολή της αμοιβής αυτής δεν απαιτείται ιδιαίτερη όχληση από την αιτούσα, αλλά αρκεί η δημόσια εκτέλεση της μουσικής, οπότε και ακολουθεί η διαπραγμάτευση με το χρήστη, η οποία απέτυχε εν προκειμένω, λόγω άρνησης των ως άνω καθ'ων. Ως εκ τούτου και σύμφωνα με όσα εκτίθενται στη μείζονα σκέψη, εφόσον οι καθ'ων δεν προσήλθαν προς διαπραγμάτευση και σύναψη συμφωνίας για το ύψος της νόμιμης αμοιβής που νομιμοποιείται να εισπράξει η αιτούσα για λογαριασμό των μελών της – δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων, για τη χρήση του

καλλιτεχνικού ρεπερτορίου τους από τους καθ' ων, αλλά πλήρως αδιαφόρησαν προς τούτο, αρνούμενοι την καταβολή οποιασδήποτε αμοιβής, υποχρεούνται να καταβάλουν στην αιτούσα την εύλογη αμοιβή που θα καθοριστεί σε ορισμένο κατ' αποκοπήν ποσό ανά έτος, το οποίο θα είναι ενιαίο για όλους τους δικαιούχους μέλη της, με βάση τα συνταχθέντα από την αιτούσα και τα μέλη της αμοιβολόγια, τα οποία αποτελούν την εκτίμηση των τελευταίων για το ύψος της και τη διαπραγματευτική βάση προσέγγισης των υπόχρεων χρηστών υλικών φορέων ήχου, είναι δε προφανές ότι δεν δεσμεύουν το Δικαστήριο, μπορούν όμως να αποτελέσουν τη βάση της κρίσης του, εφόσον οι εν γένει περιστάσεις συνηγορούν προς τούτο. Με βάση τα παραπάνω, λαμβανομένων υπόψη της συμβολής των δικαιούχων (παραγωγών υλικών φορέων ήχου, μουσικών, τραγουδιστών) στη λειτουργία των επιχειρήσεων των καθ' ων από τη δημόσια εκτέλεση των μουσικών έργων τους και τη συνακόλουθη άνοδο των εσόδων των τελευταίων, τη δαπάνη που θα αναλάμβαναν οι καθ' ων η αίτηση, αν, αντί των υλικών φορέων ήχου με τις εγγεγραμμένες ερμηνείες των ως άνω δικαιούχων, χρησιμοποιούσαν ζωντανή ορχήστρα μουσικών και τραγουδιστών, του χρόνου της χρήσης των άνω συγγενικών δικαιωμάτων από τους καθ' ων, που υπολογίζεται σε καθημερινή βάση και επί 8 έως 12 μήνες ετησίως (χειμώνα - καλοκαίρι) για την πρώτη καθ' ης και έως πέντε μήνες για τους τρίτο και τέταρτο των καθ' ων και της τοποθεσίας των επιχειρήσεων, πιθανολογείται ότι η εύλογη αμοιβή που πρέπει να καταβάλουν ανέρχεται : 1) Για την πρώτη καθ' ης στο ποσό των 150 ευρώ ετησίως - ήτοι συνολικά για το χρονικό διάστημα των ετών 2013 - 2015 (που πιθανολογήθηκε λειτουργία της επιχείρησης) στο ποσό των 450 (150 ευρώ X 3 έτη) , πλέον του αναλογούντος Φ.Π.Α. 24% 2) για τον τρίτο των καθ' ων ανέρχεται στο ποσό των 1050 ευρώ ετησίως, ήτοι συνολικά για το χρονικό διάστημα των ετών 2014 - 2015 στο ποσό των 2.100 ευρώ (1050 ευρώ X 2 έτη)-, πλέον του αναλογούντος Φ.Π.Α. 24% 3) για τον τέταρτο των καθ' ων ανέρχεται στο ποσό των 1800 ευρώ για το έτος 2015, πλέον του αναλογούντος Φ.Π.Α. 24%. Περαιτέρω, πιθανολογήθηκε ότι συντρέχει επείγουσα περίπτωση να επιδικασθεί στην αιτούσα προσωρινά το ήμισυ από το ως άνω ποσό της εύλογης αμοιβής που

αναλογεί στους δικαιούχους για τα επίδικα έτη, ήτοι να υποχρεωθούν η πρώτη καθ'ης να της καταβάλει το συνολικό ποσό των 225 ευρώ, ο τρίτος των καθ'ων να της καταβάλει το συνολικό ποσό των 1.050 ευρώ και ο τέταρτος των καθ'ων να της καταβάλει το συνολικό ποσό των 900 ευρώ, όλα τα ποσά πλέον ΦΠΑ ποσοστού 24%, με το νόμιμο τόκο σύμφωνα με τα οριζόμενα στο διατακτικό, για την κάλυψη άμεσων και μη επιδεκτικών αναβολής βιοτικών αναγκών των δικαιούχων, πολλοί από τους οποίους αποβλέπουν σε αυτό το έσοδο για τη συντήρησή τους, λαμβανομένου υπόψη ότι οι καθ'ων έχουν ήδη αποκομίσει κατά τα άνω χρονικά διαστήματα οικονομικά οφέλη από τη χρήση των έργων τους. Τέλος, πρέπει να υποχρεωθούν οι καθ'ων να προσκομίσουν στην αιτούσα καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησαν κατά τα ανωτέρω έτη, για να καταστεί δυνατή η διανομή της ως άνω εύλογης αμοιβής μεταξύ των δικαιούχων. Κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω, πρέπει η κρινόμενη αίτηση, να γίνει δεκτή εν μέρει ως και κατ' ουσίαν βάσιμη και να επιβληθεί μέρος των δικαστικών εξόδων της αιτούσας λόγω της εν μέρει νίκης της (άρθρ. 178 παρ. 2, 180 παρ.1 ΚΠολΔ σε συνδυασμό με το άρθρο 63β του ν. 2121/1993), εις βάρος των καθ'ων όπως ειδικότερα ορίζεται στο διατακτικό. Τέλος, πρέπει, κατ' άρθρο 693' παρ.1 ΚΠολΔ, να οριστεί, κατά την κρίση του Δικαστηρίου, προθεσμία σαράντα (40) ημερών από τη δημοσίευση της παρούσας απόφασης για την άσκηση της κυρίας αγωγής.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΘΕΩΡΕΙ ότι η αίτηση δεν ασκήθηκε, κατά το μέρος που στρέφεται κατά της δεύτερης καθ'ης ομόρρυθμης εταιρίας με την επωνυμία

ΔΙΚΑΖΕΙ ερήμην του τρίτου και τετάρτου των καθ'ων και αντιμωλία των λοιπών διαδίκων.

ΔΕΧΕΤΑΙ εν μέρει την αίτηση.

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ προσωρινά το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής, που πρέπει να καταβάλει α) η πρώτη καθ'ης για τα έτη 2013-2015 στο συνολικό ποσό των 450 ευρώ, πλέον του αναλογούντος Φ.Π.Α. 24%, β) ο τρίτος των καθ'ων, για τα έτη 2014-2015, στο ποσό των 2.100 ευρώ, πλέον του

αναλογούντος Φ.Π.Α. 24%, γ) ο τέταρτος των καθ' ων για το έτος 2015 στο ποσό των 1.800 ευρώ, πλέον του αναλογούντος Φ.Π.Α. 24%

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ τους ανωτέρω καθ' ων η αίτηση να καταβάλουν προσωρινά στην αιτούσα το ήμισυ της εύλογης αμοιβής που αναλογεί σ' αυτήν και συγκεκριμένα η πρώτη καθ' ης το ποσό διακοσίων είκοσι πέντε ευρώ (225), ο τρίτος των καθ' ων το ποσό των χιλίων πενήντα ευρώ (1.050) και ο τέταρτος των καθ' ων το ποσό των εννιακοσίων ευρώ (900), όλα δε τα ποσά πλέον ΦΠΑ ποσοστού 24%, με το νόμιμο τόκο όσο αφορά το ποσό της εύλογης αμοιβής από την επομένη της επίδοσης της αίτησης, όσο δε αφορά τα ποσά που αντιστοιχούν στο ΦΠΑ από την επομένη της εκδόσεως της εξοφλητικής απόδειξης για το ποσό της αμοιβής μέχρι την εξόφληση.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ τους ανωτέρω των καθ' ων, να παραδώσουν στην αιτούσα αντίγραφα των καταλόγων με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησαν κατά τα έτη 2013, 2014 και 2015 κατά τις ανωτέρω διακρίσεις για έκαστο.

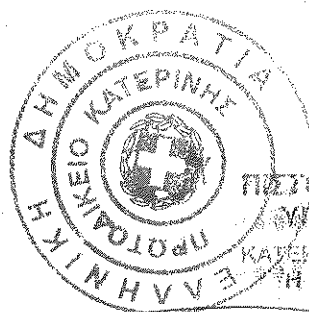
ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ τους καθ' ων σε μέρος των δικαστικών εξόδων της αιτούσας τα οποία ορίζει στο ποσό των διακοσίων πενήντα (250,00) ευρώ, καταβλητέου αυτού κατ' ισομοιρία.

ΟΡΙΖΕΙ προθεσμία σαράντα (40) ημερών, η οποία αρχίζει από τη δημοσίευση της παρούσας απόφασης, για την άσκηση της κυρίας αγωγής από την αιτούσα.

ΚΡΙΘΗΚΕ αποφασίσθηκε και δημοσιεύθηκε στην στο ακροατήριό του και σε έκτακτη δημόσια αυτού συνεδρίαση στις 4 Απριλίου 2017, απόντων των διαδίκων, παρουσία και της Γραμματέως

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΠΡΩΤΟ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟ
ΕΠΙΧΡΕΣΙΑΚΟ
ΚΑΒΕΡΙΝΗ 19/4/2018
Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ